

Regnveje

Lave, tunge skyer over Lien
og Fosdalen. Regnen skyllende
gennem rummelrummet.
Da brudt af et lavt, okkergult
solstref i vandpytternes indsøer på den lange vej
mellem Fosdalen og Slettestrand.
En duft af rummelrummets
knitren, af pors, af blomsterstøv.
De lette tågeskyer over hver
lille regnsø på asfaltens
jernblå himmelvej.

Stationsforstanderens hus

Det blev min barndoms sommerhus
Stationsforstanderens hus.
Stedets mindste og ældste.
Men også det hyggeligste.
Det var en togvogn,
han på en eller anden måde
havde rangeret ud til havet.
Nu stod den gamle postvogn
vokset ind i klitten.
Med halvdør mod øst
og panoramarude mod vest.
"Skrænten 1927".
I den halvdør så jeg sidste gang
den gamle fru stationsforstander
vinke til mig:
- Farvel, vi ses på næste lørdag ?

Det gjorde vi ikke. Hun døde.
Der blev så stille nu og i
somrene derefter. Nu sad
den gamle stationsforstander
mest i sin sivstol og hørte
på havet eller lyttede til
radioen, der næsten var lige
så stor som sommerhuset.

Havtornen

Den ferskengule havtorn
står uindtagelig bag klitterne
og varsler undergang og vinter.
Agerhøne nipper alligevel til bærrerne,
grønsisken og ræv ligeså,
som er havtornen skærsildens
sidste frugter, før vinteren bryder løs.

Den gule havtorn, den tynde,
flossede bærrhud, frossent i
flager under januars tøj.